

رساله به فلیمون

The Epistle to Philemon

تفسیر کتاب مقدس برای ایمانداران

نوشته

ویلیام مک دونالد

www.muhammadanism.org
February 8, 2008
Farsi

این کتاب تفسیری به منظور درک مفاهیم موجود در کتاب مقدس به رشته تحریر در آمده است. در شیوهی نگارش این کتاب سعی بر آن بوده که از اصول صحیح فن تفسیر بهره جسته و ضمن وفاداری به اصول تفسیر، همچنان متنی ساده و روان را ارائه نماید. بنابراین، کتاب حاضر انتخاب شایسته‌ای برای مطالعات انفرادی و گروهی کتاب مقدس خواهد بود.

Believer's Bible Commentary

by

William MacDonald

This is a Bible commentary that makes the riches of God's Word clear and easy for you to understand. It is written in a warm, reverent, and devout and scholarly style. It is a good choice for your personal devotions and Bible study.

© 1995 by William MacDonald., *Believer's Bible Commentary*,
Thomas Nelson Publishers, Nashville, TN, pp. 2383.
— All Rights Reserved —

مقدمه

«یک شاهکار کوچک حقیقی در هنر نامه‌نگاری» — ارنست رنان (Ernest Renan)

«همگی ما اُنسیسمس‌های (خداوند) هستیم» — مارتین لوتر (Martin Luther)

الف) جایگاه منحصر به فرد در میان کتب مقدس

بعضی ممکن است این نظریه را مطرح سازند که ما قادر بودیم بدون این نامه پولس هم به خوبی در ایمانمان به پیش رویم. ایشان کاملاً در اشتباه هستند. در درجه اول، تمامی جهان می‌دانند که این نامه معتبر بوده و مستقیماً از قلب پولس برآمده است. در واقع این نامه یک ج.ا.هر است. این نامه اکثراً با نامه‌های دنیوی که در باب همین موضوع هستند مقایسه گردیده است — برده فراری - نامه‌ای از یک نویسنده رومی به نام پلینی (Pliny) که به دوست جوانش نوشته است. بغیر از فصاحت، نامه پولس در همه زمینه‌ها اول بوده است.

این نامه رسمی کوچک نشان دهنده تواضع، ادب و مهربانی و درایت و قلب پر محبت پولس است. در حالیکه این نامه هیچ تعلیم غلطی ندارد، مثال کاملی است از آموزه اسناد چونکه پولس دستور می‌دهد که آن را به حساب من بگذار. همانطور که شکست و خطای اُنسیسمس به حساب پولس گذارده می‌شود ناهان و قرضهای مسیحیان نیز به حساب خداوند ما گذاشته شد. هیچ تعجبی نیست که اصلاحگر بزرگ مارتین لوتر نوشت: «در اینجا ما شاهد پولس قدیس هستیم که خودش را برای اُنسیسمس فقیر می‌سازد و با اراده کامل و حقیقی از ارباب اُنسیسمس این را می‌خواهد که وی را بپذیرد و خود مسئول اشتباهات وی بر ضد فلیمون می‌شود همانطور که مسیح با ما در قبال پدر رفتار کرد، پولس قدیس نیز در برابر فلیمون با اُنسیسموس رفتار نمود... به نظر من همگی ما اُنسیسمس‌های خداوند هستیم.»

ب) نویسنده

همه بغیر از منتقدین بسیار منفی‌گرا پذیرفته‌اند که پولس نویسنده رساله به فلیمون است. در حقیقت، رنان آنقدر به این مسئله معتقد بود که باعث شد کسانی که اعتبار خود وی را زیر سؤال برده بودند راجع به اعتبار نامه به کولسیان نیز صحبت کنند. از آنجا که نامه به فلیمون بسیار مختصر و شخصی است عجیب نمی‌باشد که نقل قولهای زیادی از آن در روزهای اولیه مسیحیت صورت نگرفته است.

شواهد خارجی:

در نوشته‌های ایگناتیوس، ترتولیان و اوریجن از قلیمون نقل قول شده است. اِسبیوس (Eusebius) می‌گوید که این یکی از کتبی بوده که مورد قبول همه مسیحیان قرار داشته است (*homologoumena*). مارسیون آن را در کانون خود جای داد و در کانون موراتوری نیز قرار داشت.

شواهد داخلی:

حتی در این نامه کوتاه نیز پولس نام خودش را سه بار آورده است (آیات ۱، ۹، ۱۹). آیات ۲، ۲۳، ۲۴ ارتباط تنگاتنگی با کولسیان ۴: ۱۰-۱۷ دارند و از این رو این دو نامه اعتبار یکدیگر را تأیید می‌کنند. بنابراین شواهد داخلی با شواهد خارجی سازگار هستند.

(ج) تاریخ نگارش

این نامه همان زمانی فرستاده شده است که نامه کولسیان فرستاده شد (حدود ۶۰ میلادی) یا در حدود سی سال پس از صعود خداوندمان.

(د) پس زمینه و موضوع

ما دو قطعه با دو داستان در پشت این نامه از متون همین رساله و رساله پولس به کولسیان داریم. این‌ها به ما نشان می‌دهند که فلیمون مقیم کولسی بوده است (کول ۴: ۱۷ و فیل آیه ۲) و از طریق پولس رسول تغییر گرایش داده بود (آیه ۹). یکی از بردگان (خادمین) او به نام انیسیمس از نزد او فرار کرده بود (آیات ۱۵، ۱۶) و اشاره‌ای جزئی شده است که به ما اشاره می‌کند او برای کمک کردن به خود از اموال اربابش دزدی نیز کرده است (آیه ۱۸).

این فراری در زمانی که پولس در روم زندانی بود به آنجا رسید (آیه ۹). ما نمی‌توانیم مطمئن باشیم که پولس در آن زمان عملاً پشت میله‌های زندان بوده یا از آزادی محدود در خانه اجاره‌ای خود بر خوردار بوده است (اعما ۲۸: ۳۰). بوسیله زنجیره کنجکاوانه شرایط، انیسیمس پولس را در متروپولیس ملاقات کرده وی انیسیمس را به سوی مسیح هدایت کرد (آیه ۱۰). در همان روزها، موجی از محبت در وجود پولس نسبت به او قرار گرفت (آیه ۱۲) و انیسیمس ثابت کرد که برای پولس کمک دست با ارشی است (آیه ۱۳). ولی هر دوی ایشان موافقت کردند که مناسبترین چیز این است که او نزد فلیمون باز گردد و گذشته اشتباهش را جبران کند. بنابراین پولس این نامه را به فلیمون نوشت و برای انیسیمس سفارش کرد و دلایل مستحکمی آورد که چرا باید آقايش با لطف و عنایت او را شکوهمندانه بپذیرد (آیه ۱۷). در همین زمان بود که پولس نیز نامه‌اش به کولسیان را نوشت. او تیخیکوس را بعنوان نامه رسان به همراه انیسیمس به کولسی فرستاد (کول ۴: ۷-۹).

این شخصی‌ترین نامه پولس رسول است. رسالاتی که پولس به تیموتائوس و تیتوس نوشته شده‌اند نیز شخصی بودند ولی بیشتر با مسائل کلیسایی و کاربردی در جماعت مربوط بودند تا با امور شخصی.

طرح کلی فلیمون

۱ تحیات (آیات ۱-۳)

۲ شکرگزاری و دعای پولس بجهت فلیمون (آیات ۴-۷)

۳ درخواست پولس بجهت انیسیمس (آیات ۸-۲۰)

۴ ملاحظیات پایانی (آیات ۲۱-۲۵)

تفسیر

۱- تحیات (آیات ۱-۳)

آیه ۱: پولس خود را بعنوان یک اسیر و نه رسول معرفی می‌کند. او می‌توانست از اقتدار خویش استفاده کند ولی ترجیح می‌دهد که از آنچه به نظر جایگاه پستی می‌آید از مخاطب خود تقاضا کند. ولی پولس جایگاه پست خود را با جلال آسمانی زینت می‌دهد. او اسیر مسیح عیسی است. نه برای دقیقه‌ای بعنوان زندانی روم! او در پشت امپراتوری روم، شاه شاهان را می‌بیند. تیموتائوس در حین نوشتن این نامه همراه او بود و بعنوان شاگردی وفادار در این نامه با پولس همراه است اگر چه نامه قطعاً پولسی است.

مخاطب اصلی فلیمون است. اسم او یعنی مهربان و احتمالاً شخصیت او با نامش همخوانی داشته است چون پولس او را تحت عنوان فلیمون عزیز و همکار ما خطاب می‌کند.

آیه ۲: از آنجائیکه اِپِیَه نام یک خانم است، اکثر محققین می‌پندارند که او همسر فلیمون بوده است. این حقیقت که این نامه در قسمتی از وی نام برده است ما را به یاد تجلیل کردن مقام زن در مسیحیت می‌اندازد. کمی بعد متوجه خواهیم شد که مسیحیت چگونه مقام غلام را نیز تجلیل می‌کند. تصورات مقدمانه همیشه ارجحیت را بطور مطلق بعنوان پسر فلیمون فرض کرده‌اند. ما نمی‌توانیم مطمئن باشیم ولی می‌دانیم که او فعالانه در کار نبرد روحانی مسیحیان حضور داشته است. پولس او را تحت عنوان هم سپاه ما، احترام می‌گذارد. ما می‌توانیم وی را بعنوان شاگرد وقف شده خداوند عیسی تصور کنیم که با غیرت مقدس در آتش می‌جنگد. در کولسیان، پولس به او توجه خاصی نشان می‌دهد: «با خبر باش تا آن خدمتی را که در خداوند یافته‌ای، به کمال رسانی» (کول ۴:۱۷).

اگر فلیمون، اِپِیَه و ارجحیت تصویری از یک خانواده مسیحی عهد جدید باشند، عبارت کلیسایی که در خانه‌ات می‌باشد برای ما نشان دهنده تصویری از یک کلیسای عهد جدیدی است. از این عبارت واضح به نظر می‌آید که خانه فلیمون مکان برگزاری جلسات کلیسای و جمع شدن ایمانداران بوده است. خانه او مکانی بود که در آنجا ایمانداران برای پرستش، دعا و کلام جمع می‌شدند. از آنجا ایشان برای شهادت دادن نام عیسی مسیح به بیرون رفته و اگر چه دنیا پیام ایشان را نمی‌پذیرفت آنها هرگز آن را فراموش نمی‌کردند. در زمانیکه آنها در خانه فلیمون با هم ملاقات می‌نمودند، در مسیح یکی می‌شدند. فقیر و ثروتمند، زن و مرد، ارباب و غلام - همه ایشان اعضای خانواده الهی بودند. به محض اینکه به کار روزانه خود در دنیا باز می‌گشتند تمایزات اجتماعی ایشان به سر جایش باز می‌گشت. ولی در حین شام خداوند برای مثال ایشان در یک سطح قرار داشتند و همگی در حضور یک کاهن مقدس قرار می‌گرفتند. فلیمون در آن زمان هیچ مزیتی بر اُنِیسمس نداشت.

آیه ۳: تحیات خاص پولس به نظر می‌آید شامل حال همه کسانی بود که او آنها را دوست می‌داشت. فیض شامل همه الطاف الهی می‌باشد که به قومش روا داشته و آنها لایق آن نبوده‌اند. سلامتی در اینجا آرامش روحانی است و یک موازنه از زندگی کسانی را نشان می‌دهد که بوسیله فیض او تعلیم داده شده‌اند. هر دو برکت از جانب خدای پدر و خداوند عیسی مسیح می‌باشد. این اهمیت اصلی قضیه است. یعنی که خداوند عیسی با خدای پدر در

بخشیدن فیض و سلامتی برابر است. اگر که او حقیقتاً و کاملاً خدا نبود چنین حرمتی را روا داشتنی به مسیح در حکم یک کفر می‌بود.

۲- شکر گزاری و دعای پولس بجهت فلیمون (آیات ۴-۷)

آیه ۴: هرگاه که پولس برای فلیمون دعا می‌کرد، از خدا برای این برادر نجیب شکرگزاری بعمل می‌آورد. ما هر دلیلی برای باور این امر داریم که غنیمتی از جانب فیض خدا برای پولس بوده است - انسانی که می‌خواست بعنوان دوست و برادر پولس باشد. بعضی از مفسرین گفته‌اند که پولس در این آیات آغازین سیاستمدارانه عمل نموده است و این برای نرم کردن دل فلیمون بوده است تا آنیسمس را دوباره نزد خود بپذیرد. این گفته انگیزه ناشایستی را به پولس رسول نسبت می‌دهد و سایه‌ای بر کل متن الهامی نامه می‌کشانند. پولس نگفت که من مخاص و ارادتمند شما هستم.

آیه ۵: دو کیفیت برجسته در شخصیت فلیمون وجود داشت که بسیار باعث شادی پولس بود - محبت و ایمان او که به عیسی خداوند و به همه مقدسین داشت. ایمان او به مسیح نشان داده بود که او ریشه در حیات آسمانی دارد و محبت او بجهت همه مقدسین نشان می‌داد که او ثمره را نیز دارد. ایمان او مولد بود.

در افسسیان ۱:۱۵، ۱۶ و کولسیان ۱:۳، ۴ پولس همین شکرگزاری را برای مقدسینی که آن نامه‌ها خطاب به ایشان نوشته شده بود بجا آورد. بهر حال، در آن جایگاهها پولس ایمان را قبل از محبت عنوان کرد. در اینجا او محبت را قبل از ایمان. چراً مک لارن (Maclaren) جواب می‌دهد: «ترتیبی که در آن جا وجود دارد تحلیلی است از تجسیم به دلیل. ترتیبی که در متون افسسیان و کولسیان وجود دارد ترتیب مولد شدن از ریشه به گل است.»

در آنجا خصیصه جالب دیگر از بحث پولس را شاهد هستیم. او عبارت محبتی که به همه مقدسین داری را بوسیله ایمان ... به عیسی مسیح پس از محبت جدا می‌کند. ما می‌توانیم چنین بگوییم: «محبتی (و ایمانی که به عیسی مسیح) برای همه مقدسین داری». رکن ایمان، خداوند عیسی است. هدف محبت او مقدسین هستند. ولی پولس عبارت ایمان و محبت را با هم بکار می‌برد تا به فلیمون از پیش هشدار دهد که او در شرف داشتن این فرصت است که واقعیت تجسم عیسی مسیح را بوسیله ایمانی که با محبت است به آنیسمس نشان دهد. از این رو تأکید خاصی در کلمه همه وجود دارد - همه مقدسین.

آیه ۶: دو آیه قبلی عنوان کننده شکرگزاری پولس برای فلیمون است. این آیه طبیعت دعای پولس رسول را برای فلیمون مکشوف می‌سازد. شراکت ایمانت یعنی مهربانی عملی فلیمون که به دیگران ابراز می‌کند. ما همچنین می‌توانیم ایمانمان را نه فقط بوسیله موعظه مسیح بلکه بوسیله سیر کردن گرسنگان، پوشاندن عریانان، تسلی محرومین، معاونت مضطربین با دیگران شریک شویم - بله، حتی بوسیله بخشیدن یک غلام فراری. پولس دعا کرد که زندگی سخاوتمندانه فلیمون بسیاری را به آگاه شدن کارهای نکویی که مسیح عیسی از طریق او نسبت به همه به انجام می‌رسانید هدایت کند. در زندگی شخصی که محبت خدا را در خود مجسم دارد، قدرت و تأثیر عظیمی

وجود دارد. خواندن راجع به محبت در کتاب یک چیز است، ولی چقدر سخت است که آن کلام در جسم یک انسان و در زندگی جسم بپوشد!

آیه ۷: اخباری که از سخاوت و فداکاری شدید فلیمون و محبت او از کولسی به روم رسیده بود و باعث خوشی و تسلی اسیر مسیح شده بود. برای پولس برکت بزرگی بود که فلیمون را به سوی خداوند هدایت نموده بود ولی حالا داشت از آن برکت پاداش می‌گرفت چون می‌شنید که فرزند ایمانی‌اش چگونه در ایمان برای خداوند به خوبی پیش می‌رود. محبت او و استراحتی که دل‌های مقدسین از فلیمون می‌پذیرفت باعث می‌شد که پولس شادمان شود. یکی برای همه و همه برای یکی. اعمال ما بر دیگران تأثیر می‌گذارند. ما نمی‌توانیم حوزه تأثیر خود را بر روی زندگی‌های دیگران اندازه‌گیری کنیم. ما انرژی نامحدودی برای انجام اعمال نیکو یا شریر داریم.

۳- درخواست پولس بجهت اُنسیمس (آیات ۸-۲۰)

آیه ۸: حالا پولس به منظور اصلی خود در این مامه می‌رسد. او می‌خواهد که در مورد اُنسیمس میانجیگری کند. ولی او چگونه سر صحبت را باز می‌کند؟ بعنوان یک رسول، او بطور عادلانه می‌توانست به فلیمون بگوید: «حالا، برادر من، وظیفه توست که بعنوان یک ایماندار، این فراری را ببخشی و بپذیری و این دقیقاً همان چیزی است که من به تو حکم می‌کنم». پولس می‌توانست به او این دستور را بدهد و فلیمون بدون هیچ شکی اطاعت می‌نمود. ولی این یک پیروزی کوچکی می‌شد.

آیه ۹: اگر پولس رسول موفق نمی‌شد قلب فلیمون را بدست آورد، سپس اُنسیمس می‌بایست به یک پذیرش سرد و یخی از سوی فلیمون تن در می‌داد و باز می‌گشت. تنها اطاعتی که از روی انگیزه محبت باشد می‌تواند روند غلام در خانه را قابل قبول گرداند شاید وقتی که پولس این نامه را می‌نوشت به کلمات نجات دهنده فکر کرد: «اگر مرا دوست دارید احکام مرا نگاه دارید» (یو ۱۴:۱۵). و بنابراین برای محبت، او ترجیح می‌دهد که بجای حکم کردن، التماس نماید. آیا محبت فلیمون از ساحلی که در آن پولس رسول که پیر و اسیر مسیح عیسی نیز بود زندانی است عبور می‌کرد؟ آیا فلیمون، این دو مورد را مراعات نمی‌نمود؟ - پولس پیر و اسیر مسیح عیسی. پولس با بیان اینها در صدد یافتن حس دلسوزی نیست بلکه امیدوار است فلیمون در تصمیم خود این عوامل را در نظر بگیرد.

آیه ۱۰: در نسخه اصلی این آیه نام اُنسیمس آخر آمده است: «پس از تو التماس می‌کنم راجع به فرزندم که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم - اُنسیمس». زمانیکه فلیمون به اسم غلام فراری خود رسید، کاملاً خلع سلاح شد. تعجب او را در حینی که خواند غلام دزدش تغییر گرایش داده است وقتی عجیب‌تر از آن از طریق پولس زندانی مسیحی شده است تصور کنید!

یکی از خوشی‌های مخفی زندگی مسیحی دیدن کار خدا از طُرُق معجزه‌آمیز و شگفت‌آور است که در آنها خودش را در شرایط غیر قابل باور مکشوف می‌سازد و نمی‌توان آن شرایط را از روی شانس یا تصادف توضیح داد. پولس اول فلیمون را به خداوند هدایت نمود. حالا پولس کمی بعد اسیر شده و به روم رفته است تا محاکمه شود. غلام فلیمون از او فرار کرده و به روم رفته است. او پس از مدتی با پولس ملاقات کرده و تغییر گرایش داده

است. هم ارباب و هم غلامش تغییر گرایش داده‌اند و این از طریق یک واعظ صورت گرفته است ولی در مکانهایی کاملاً متفاوت و تحت شرایط متفاوت. آیا این تصادفی بوده است؟

آیه ۱۱: نام اُنیسمس به معنی فایده‌مند می‌باشد. ولی وقتی که فرار کرد، احتمالاً فلیمون او را یک شخص رزل و بی‌ارزش می‌خواند. پولس در جواب می‌گوید: «بله، تا جاییکه به تو مربوط می‌شد او برایت بی‌فایده بوده است، ولی حالا او برای تو و من فایده‌مند می‌باشد». غلامی که به نزد فلیمون باز می‌گشت بهتر از غلامی بود که فرار کرده بود. گفته شده است که در دوران عهد جدید، قسمت بردگان و غلامان مسیحی امروزی نیز باید صادق باشد و ایشان با ارزش‌تر از بی‌ایمانان محسوب شوند.

آیه ۱۲: طرز برخورد عهد عتیق با برده‌داری در مرکز توجه این رساله قرار می‌گیرد. ما توجه داریم که پولس برده‌داری را محکوم یا منع نمی‌کند. در حقیقت، او اُنیسمس را نزد آفایش پس می‌فرستد. ولی بد رفتاری با بردگان و غلامان در عهد جدید محکوم و منع شده است. مک لارن می‌نویسد:

«عهد جدید ... مستقیماً در هیچ بحث سیاسی یا اجتماعی دخالت نمی‌کند، ولی اصولی را بیان می‌کند که

عمیقاً بر این مسائل تأثیر می‌گذارد، و اجازه می‌دهد که این اصول به ذهن عموم رخنه کند.»

انقلاب شدید راه کتاب مقدس برای اصلاح شرارت‌های اجتماعی نیست. دلیل اعمال غیر انسانی بشر در طبیعت سقوط کرده خودش است. انجیل به دلیل ریشه‌ای آن حمله می‌کند، و خلقت تازه در مسیح عیسی را پیش روی انسان قرار می‌دهد. این تصور امکان‌پذیر است که یک غلام که ارباب مهربانی دارد بتواند بهتر از شخصی باشد که مستقل است. این درست است، برای مثال، ایمانداران لذت می‌برند. پولس در فرستادن اُنیسمس نزد فلیمون، نمی‌خواست به آن غلام با بی‌عدالتی رفتار کند. هم علام و هم ارباب او ایماندار بودند. ضروری بود تا فلیمون با مهربانی و دلسوزی مسیحی با وی رفتار کند. از اُنیسمس نیز انتظار می‌رفت تا با وفاداری مسیحی خدمت کند. تأثیر عمیقی که اُنیسمس به پولس احساس می‌کرد که قسمتی از وجودش را از خود جدا می‌سازد.

ما باید توجه داشته باشیم که اصل مهم حیران در اینجا مد نظر است. حالا که اُنیسمس نجات یافته بود، آیا برای او ضروری بود که به نزد ارباب سابقش باز گردد؟ جواب قطعاً بلی می‌باشد. نجات، قدرت و تاوان گناه را بر می‌دارد ولی قصور یا قرض آن را نه. از یک نوایمان مسیحی انتظار می‌رود که همه قرضهای پرداخت نشده خود را برای جبران اشتباهات بپردازد. ضروری بود که اُنیسمس نزد ارباب سابقش باز گردد تا به او خدمت کند و پولس را که از او دزدیده بود به وی برگرداند.

آیه ۱۳: پولس رسول شخصاً ترجیح می‌داد که اُنیسمس را با خود در روم نگاه دارد. چیزهایی بسیاری بودند که این برده تغییر گرایش داده در حین زندانی بودن پولس بجهت انجیل انجام داده بود. و این فرصتی بود برای فلیمون تا به پولس خدمت کند - بوسیله مهیا کردن یک زمینه همکاری. ولی پولس نمی‌خواست او را بدون آگاهی یا اجازه فلیمون نزدش بازگرداند.

آیه ۱۴: پولس صاحب برده را مجبور به مهربان‌ب بوسیله نگاه داشتن اُنیسمس در روم نکرد. او بدون رأی فلیمون نمی‌خواست هیچ کاری در ارتباط با اُنیسمس انجام دهد. اگر این حکم از روی اجبار می‌بود زیبایی آن از بین رفته و دیگر مهربانی خالصانه در بین نمی‌بود و نه اراده آزاد فلیمون.

آیه ۱۵: این یک نشانه بلوغ روحانی است که شخصی قادر باشد به شرایط اطراف خود با این دید بنگرد که خدا همه چیز را تحت کنترل دارد و برای آنانیکه او را دوست دارند همه چیز به جهت خیریت ایشان با هم در کار است (روم ۸: ۲۸). وقتی که اُنیسمس فرار کرد، شاید فلیمون احساس تلخی و در عین حال ضرر مالی را تجربه کرد. آیا او مجدداً غلامش را خواهد دید؟ حالا پولس از میان ابرهای تاریک، رنگین کمانی را ترسیم می‌کند. اُنیسمس در کولسی خانواده خود را از دست داده بود تا ایشان بتوانند او را تا به ابد دریابند. این باید باعث آرامی مسیحیانی باشد که اهضای خانواده خود را در اثر مرگ از دست داده‌اند. این جدایی برای مدت کوتاهی است؛ تجدید دیدار ابدی خواهد بود.

آیه ۱۶: فلیمون نه تنها اُنیسمس را دوباره نزد خود می‌دید - او، وی را در شرایط بهتری می‌پذیرفت؛ شرایطی که تا به حال نداشته است. دیگر او یک رابطه ارباب، غلامی تجاری با وی نداشت. اُنیسمس حالا چیزی بیش از یک غلام بود؛ او حالا در خداوند یک برادر عزیز می‌بود. از این پس انگیزه ترس جای خود را به انگیزه محبت می‌داد. پولس از ارتباط خود با این برادر عزیز لذت می‌برد. ولی حالا دیگر او نمی‌بایست در روم بماند. ضرر پولس به نفع فلیمون بود. او حالا اُنیسمس را بعنوان برادری عزیز هم در جسم و هم در خداوند می‌شناخت. غلام قبلی اعتماد پولس را هم در جهت جسم که بوسیله خدمت وفادارانه در کارهای بدنی و هم در خداوند، در پیرویش از مسیح بعنوان یک ایماندار جلب کرده بود.

آیه ۱۷: در خواست پولس رسول هم با شجاعت و هم در فروتنی اعلان می‌گردد. او از فلیمون می‌خواهد که اُنیسمس را چون خودش قبول فرماید. او می‌گوید: «پس هرگاه مرا رفیق می‌دانی، او را چون من قبول فرما». این کلمات یاد آور کلام نجات دهنده هستند: «هر که شما را قبول کند، مرا قبول کرده و کسی که مرا قبول کرده، فرستنده مرا قبول کرده است» (متی ۱۰: ۴۰)، و «هر آینه به شما می‌گویم، آنچه به یکی از این برادران کوچکترین من کردید، به من کرده‌اید» (متی ۲۵: ۴۰). ایشان همچنین به ما یادآوری می‌کنند که خدا ما را در شخص پسرش پذیرفته است، و اینکه ما چنانکه مسیح به خدا نزدیک است به او نزدیک هستیم.

اگر فلیمون پولس را بعنوان رفیق خود می‌دانست و کسیکه با وی در دوستی ارتباط دارد، پس پولس از او می‌خواهد که اُنیسمس را نیز بر همان پایه بپذیرد. این امر مستلزم این نبود که با اُنیسمس مثل یک مهمان همیشگی رفتار شود که انتظار کاری از وی نمی‌رود. او هنوز هم در خانه یک خدمتگذار خواهد بود، ولی کسی که دیگر به مسیح تعلق دارد و از این رو در ایمان یک برادر برای هر دوی ایشان می‌بود.

آیه ۱۸: پولس رسول نمی‌گوید که اُنیسمس چیزی را از فلیمون دزدیده است ولی این آیه چنین امکانی را مطرح می‌سازد. مطمئناً دزدی گناه اصلی بردگان بود، پولس تصمیم داشت که مسئولیت هر چیزی که از فلیمون به

یغما رفته است بپذیرد. او درک کرده بود که جبران خسارت باید صورت پذیرد. تغییر گرایش اُنیسمس قرضهای او را به فلیمون پاک نمی‌کرد. بنابراین پولس به فلیمون می‌گوید که آن ضرر را به حسابش بگذارد.

ما نمی‌توانیم این آیه را بخوانیم بدون اینکه به یاد یکی از قرضهای بزرگ خود نیفتیم که بعنوان گناهکاران داشتیم و اینکه چگونه اینها به حساب خداوند عیسی مسیح در جلجتا گذاشته شده. او زمانیکه بعنوان جانشین ما مُرد همه قرض ما را پرداخت. همچنین در اینجا خدمت مسیح بعنوان وکیل مدافع (شفاعت کننده) ما به یادآوری شده است. زمانیکه شیطان، مدعی برادران، بر ضد ما ادعا می‌کند، خداوند مبارک در جواب می‌گوید: «این را به حساب من بگذار». آموزه مصالحه در این کتاب بطور تمثیلی بیان شده است. اُنیسمس از فلیمون بخاطر اشتباهش بیگانه شده بود. از طریق خدمت پولس (ما دلایلی زیادی برای باور کردن این امر داریم)، بیگانگی، فاصله و خصومت برداشته شد. غلام با اربابش مصالحه یافت. بنابراین ما نیز که خدا بخاطر گناهانمان بیگانه بودیم از طریق مرگ و قیام مسیح، با وی بعنوان ایمانداران مصالحه یافتیم و خصومتی که بینمان بوده برداشته شد.

آیه ۱۹: پولس معمولاً نامه‌اش را توسط شخصی دیگری که نامه را به او دیکته می‌کرد می‌نوشت و فقط در آخر کلماتی به دست خویش می‌نوشت. ما نمی‌توانیم مطمئن باشیم که آیا کل نامه را او نوشته است که همه قرضهای اُنیسمس را شخصاً پرداخت خواهد کرد. او این کار را با وجود این حقیقت انجام می‌داد که می‌دانست فلیمون نیز قرضی به او دارد. پولس او را به سوی خداوند هدایت نموده بود. او تا جاییکه به وسیله بشری مربوط می‌شود، جان روحانی خود را به پولس رسول مدیون بود. ولی پولس برای باز پرداخت این دین به او فشاری نمی‌آورد.

آیه ۲۰: پولس رسول، فلیمون را برادر می‌خواند و بدینوسله پولس پیر از او می‌خواهد که خداوند از وی برخوردار شود و فلیمون او را در مسیح تازگی دهد. او این درخواست را مطرح می‌ساخت که فلیمون اُنیسمس را با مهربانی بپذیرد و بخشیده و جایگاه او را بعنوان خدمتگذار خانه‌اش به وی باز گرداند - ولی نه حالا فقط بعنوان یک غلام بلکه برادری در خانواده الهی.

۴- ملاحظاتی پایانی (آیات ۲۱-۲۵)

آیه ۲۱: پولس رسول آنقدر به فلیمون اعتماد داشت که می‌دانست او حتی بیشتر از آنچه وی درخواست کرده بود انجام خواهد داد. او خودش مجانی بوسیله مسیح بخشیده شده بود. او برای اُنیسمس قطعاً کمتر از این انجام نمی‌داد. پس ما در اینجا تمثیل روشنی از افسسیان ۴:۳۲ داریم: «و با یکدیگر مهربان باشید و رحیم و همدیگر را عفو نمایید چنانچه خدا در مسیح شما را هم آمرزیده است».

آیه ۲۲: ولی پولس چگونه می‌دانست که فلیمون با اُنیسمس به چه منوال رفتار خواهد کرد؟ او امیدوار بود که به کتلی رفتی و در خانه فلیمون مهمان باشد. او انتظار داشت که بوسیله قدرتهای دولتی در جواب دعاهاى مسیحیان آزاد شود. و بنابراین از فلیمون درخواست می‌کند که منزلی برایش حاضر کند. شاید این یکی از وظایف اولیه اُنیسمس در خانه اربابش می‌شد: «اتاق استراحت را برای برادر عزیزمان پولس آماده کن». ما نمی‌دانیم که

پولس پس از این به کولسی رفت یا نه. همه چیز می دانیم این است که فرض کنیم مهمانخانه برای او مهیا شده است و اعضای خانه مشتاق دیدن او بوده اند و قلبهای ایشان در محبت بهم پیوسته بوده است.

آیه ۲۳: اِپِراس می تواند همانی باشد که جماعت کلیسا را در کولسی بوجود آورد (کو: ۱، ۷؛ ۴: ۱۲، ۱۳). حالا یک همزندان با پولس در روم می باشد. او در رساندن سلام به فلیمون با پولس سهیم می شود.

آیه ۲۴: در این زمان مرقس، ارسترخس، دیماس و لوقا همراه پولس بودند. این نامه در کولسیان ۴: ۱۰، ۱۴ نیز آمده اند. یسوع نیز در گولسیان ۴ دیده می شود ولی در اینجا بنا به دلایلی نامش نیامده است. مرقس نویسنده انجیل دوم است. او پس از شکست اولیه اش در خدمت ثابت کرده است که خادم وفاداری برای خداوند می باشد (دوم تیموتائوس ۴: ۱۱؛ اعمال ۱۳: ۱۳؛ ۱۵: ۳۶-۳۹). ارسترخس، ایماندار از تسالونیک بود که همراه پولس در سفرهای او حتی تا به روم می بود. در کولسیان ۴: ۱۰ پولس او را همزندان خود می خواند. دیماس کمی بعد پولس را ترک کرد و این بخاطر محبت این جهان بود (دوم تیموتائوس ۴: ۱۰) لوقای صیب صیب، ثابت کرده بود که یک همراه وفادار و همکار و کمک قابل اعتماد و دوست همیشگی است (دوم تیموتائوس ۴: ۱۱).

آیه ۲۵: این نامه با دعای خیر مخصوص پولس به پایان می رسد. او دعا می کند که فیض خداوند ما عیسی مسیح با روح فلیمون باشد. در زندگی هیچ برکت بزرگتری از لطف و عنایت کسب نشدنی نجات دهنده ما بعنوان تجربه لحظه به لحظه وجود ندارد. گام برداشتن همیشگی در شناخت و لذت از رابطه با شخصیت و کار او نهایت آرزوی قلبی همه می تواند باشد.

پولس قلم را بر زمین گذاشت و نامه را به تیخیکس داد تا به فلیمون برساند. او کمی این را درک می کرد که وسعت پیغام این نامه بر رفتار مسیحیان در قرنهای بعد نیز تأثیر خواهند گذاشت. این نامه، یک نامه کلاسیک از محبت و تواضع می باشد، که می توانیم آن را مثل همان زمانی که نوشته شده بود به روزگار خودمان منطبق بسازیم.

آمین